

Tekst orzeczenia pochodzi z Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych dostępnej pod adresem <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

Postanowienie

Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 16 lutego 2012 r.

I OSK 205/12

Przepis art. 220 ustawy z 2010 r. o Służbie Więziennej jest przepisem, w którym ustawodawca wprost wyłączył właściwość sądu administracyjnego, wskazując ją tylko w określonych przedmiotowo sprawach. Określone w art. 218 ust. 1 ustawy wyjątki podlegają zakazowi wykładni rozszerzającej.

LEX nr 1120649

1120649

Dz.U.2010.79.523: art. 218 ust. 1; art. 220

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Jolanta Rajewska.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny, po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2012 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej G. S. od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 8 listopada 2011 r. sygn. akt IV SA/Po 1036/11 odrzucającego skargę G. S. na decyzję Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w P. z dnia (...) sierpnia 2011 r. nr (...) w przedmiocie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego postanawia;

oddalić skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu postanowieniem z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt IV SA/Po 1036/11 odrzucił skargę G. S. na decyzję Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w P. z dnia (...) sierpnia 2011 r. nr (...) w przedmiocie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Powyższe postanowienie zostało wydane w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy.

Dyrektor Zakładu Karnego w K. decyzją z dnia (...) kwietnia 2011 r. na podstawie art. 104 k.p.a. i art. 192 pkt 4 i art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 532) oraz § 2 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszy służby więziennej (Dz. U. Nr 147, poz. 986) odmówił przyznania G. S. pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Na skutek odwołania wniesionego przez funkcjonariusza Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w P. decyzją z dnia (...) sierpnia 2011 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Skargę na powyższą decyzję wniósł G. S. Domagając się jej uchylenia, zarzucił wydanie decyzji w sytuacji, gdy nie zachodzi droga administracyjna i spór co do przyznania pomocy finansowej winien być rozpoznany przez sąd powszechny.

Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w P. w odpowiedzi na skargę domagał się jej oddalenia, wyrażając pogląd, że zgodnie z art. 192 ustawy o Służbie Więziennej sprawie realizacji uprawnień wynikających z rozdziału "Sprawy mieszkaniowe", a zatem również w sprawach dotyczących pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, uprawnione organy będą wydawać decyzje. O tym, że decyzje te mają charakter decyzji administracyjnych z odpowiednim trybem zaskarżalności świadczą także przepisy wykonawcze do ustawy o Służbie Więziennej, w tym przypadku rozporządzenia w sprawie przyznawania pomocy finansowej.

WSA w Poznaniu na mocy art. 58 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.- dalej powoływana jako p.p.s.a.) odrzucił skargę, przyjmując, że zaskarżona decyzja nie jest objęta zakresem przedmiotowym postępowania sądownoadministracyjnego.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że w myśl art. 217 ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej przez sprawy ze stosunku służbowego należy rozumieć nawiązanie stosunku służbowego, powoływanie oraz mianowanie funkcjonariuszy na stanowiska służbowe, przenoszenie, odwoływanie i zwalnianie ze stanowisk służbowych, nadawanie stopni Służby Więziennej, zawieszanie w czynnościach służbowych, zwalnianie ze służby, stwierdzanie wygaśnięcia stosunku służbowego, ustalanie uposażenia, przyznawanie świadczeń pieniężnych oraz inne konieczne czynności związane z powstaniem, zmianą, ustaniem stosunku służbowego oraz realizacją wynikających z treści tego stosunku służbowego uprawnień i obowiązków funkcjonariuszy. Zgodnie z art.

218 ust. 1 i 5 cyt. ustawy sprawy dotyczące:

- 1) zwolnienia ze służby,
- 2) przeniesienia z urzędu do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej,
- 3) przeniesienia na niższe stanowisko służbowe,
- 4) zawieszenia w czynnościach służbowych - rozstrzyga się w formie decyzji, od której po wyczerpaniu trybu odwoławczego przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego, na zasadach określonych w ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z kolei stosownie do art. 219 ust. 1 i 3 ustawy o Służbie Więziennej, sprawy wynikające z podległości służbowej, dotyczące:

- 1) powoływania oraz mianowania na stanowiska służbowe,
- 2) odwoływania oraz zwalniania ze stanowisk służbowych i przenoszenia do dyspozycji,
- 3) nadawania stopni Służby Więziennej,
- 4) delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej,
- 5) oddelegowania do wykonywania zadań służbowych poza Służbą Więzienną w kraju lub poza granicami państwa,
- 6) powierzenia obowiązków służbowych na innym stanowisku służbowym - rozstrzyga się w formie rozkazu personalnego, od którego odwołanie nie przysługuje.

Przepis art. 220 ustawy o Służbie Więziennej zawiera natomiast ogólną klauzulę, w myśl której spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. Zważywszy, iż sprawa przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego nie została wymieniona w przepisie art. 218 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej obejmującym sprawy poddane kognicji sądu administracyjnego, ani też w przepisach art. 219 ust. 1 i 2 formułujących katalog spraw niepodlegających w ogóle kontroli sądowej, to na podstawie art. 220 ustawy o Służbie Więziennej stwierdzić należy, że w sprawach tego rodzaju właściwy jest sąd powszechny.

Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia wywiódł G. S., reprezentowany przez radcę prawnego, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- 1) art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w sprawie, bowiem powyższy przepis nie dotyczy pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego dla funkcjonariuszy Służby Więziennej;
- 2) przepisów rozdziału 18, a w szczególności przepisu art. 184 oraz art. 192 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej poprzez ich niezastosowanie oraz niewłaściwą interpretację, a ponadto ustalenie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi droga administracyjna.

Kasator zarzucił nadto naruszenie przepisów postępowania mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy polegające na naruszeniu:

- 1) art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych poprzez naruszenie obowiązku sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej;
- 2) art. 145 § 1 pkt 1 lit. a oraz c ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poprzez odrzucenie przez WSA w Poznaniu skargi strony skarżącej, w sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie właściwym winien być sąd administracyjny a nie sąd powszechny.

W uzasadnieniu autor skargi kasacyjnej podniósł, że sprawy dotyczące kwestii mieszkaniowych funkcjonariuszy zostały uregulowane w rozdziale 18 ustawy o Służbie Więziennej. W rozdziale tym w sposób kompleksowy (uzupełniony przez odpowiednie rozporządzenia) uregulowano tryb ubiegania się przez funkcjonariusza o pomoc związaną z uzyskaniem lokalu bądź z dofinansowaniem do lokalu, w którym funkcjonariusz ma zamieszkiwać. W art. 172 użyto wprost zwrotu "decyzja administracyjna". W przypadku dofinansowania do lokalu mowa jest tylko o decyzji (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego funkcjonariuszowi Służby Więziennej z 29 lipca 2011 r.). Rozporządzenie posługuje się jednak terminami właściwymi dla postępowania administracyjnego. Natomiast zapis art. 192 ustawy odwołuje się do decyzji wydawanych na podstawie rozdziału 18 ustawy, nie dokonując rozróżnienia pomiędzy decyzje administracyjne i decyzje nieadministracyjne.

Skarżący kasacyjnie podkreślił, że dokonanie interpretacji językowej, a ponadto wykładni systemowej (umiejscowienie przepisów "lokalowych" oraz objęcie ich dyspozycją art. 192 ustawy) stanowi o

właściwości wskazanych w ustawie organów administracyjnych. W zakresie powyższego problemu wypowiedział się również Sąd Najwyższy oraz Naczelny Sąd Administracyjny, twierdząc, że w orzecznictwie przyjmuje się, że brak w ustawie wyraźnego wskazania, iż określone indywidualne sprawy administracyjne są rozstrzygane w drodze decyzji administracyjnej, nie przesądza o tym, że sprawa nie należy do kategorii spraw administracyjnych załatwianych w drodze decyzji administracyjnej w postępowaniu unormowanym przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Podkreślić należy, że w przypadku, gdy nie jest jednoznacznie określone, w jakiej formie prawnej powinno się rozstrzygać sprawę, wówczas rozstrzygające znaczenie ma treść przepisów będących podstawą działania organów oraz sam charakter sprawy.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 183 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.-dalej powoływana jako p.p.s.a.), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, a z urzędu bierze pod uwagę nieważność postępowania, której przesłanki zostały enumeratywnie wymienione w § 2 art. 183. Oznacza to, że jeżeli-tak jak w rozpoznawanej sprawie-nie zachodzi nieważność postępowania-zakres postępowania kasacyjnego wyznacza strona wnosząca skargę kasacyjną przez przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie.

W związku z powyższym w pierwszej kolejności odnieść się należy do sposobu sformułowania i uzasadnienia przez pełnomocnika skarżącego podstaw kasacyjnych, a ponadto skonfrontować trzeba postawione przez niego zarzuty z treścią i podstawą kwestionowanego orzeczenia Sądu I instancji. Podkreślenia zatem wymaga, że zaskarżonym postanowieniem WSA w Poznaniu odrzucił skargę na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., przyjmując, że zaskarżona decyzja nie podlega kognicji sądów administracyjnych, gdyż nie jest objęta zakresem przedmiotowym postępowania sądownoadministracyjnego. Skarżący, aby zwalczać stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji, powinien w swoim piśmie procesowym przede wszystkim wykazać naruszenie prawa procesowego dotyczącego odrzucenia skargi przez sąd. Tymczasem w skardze kasacyjnej nie wytknięto w ogóle złamania zaskarżonym postanowieniem art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., a tym samym nie

podważono skutecznie tezy Sądu I instancji, że rozpatrywana przezeń skarga była niedopuszczalna, gdyż kwestionowane działanie Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w P. z dnia (...) sierpnia 2011 r. nie mieści się w zakresie właściwości sądu administracyjnego. Jako błędnie sformułowany należy ocenić również zarzut naruszenia art. 1 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Przepis ten określa podstawową funkcję sądów administracyjnych i toczącego się przed nimi postępowania, jest zatem przepisem ustrojowym i jako taki nie może stanowić samodzielnej podstawy zarzutu kasacyjnego. Zagadnienie czy Sąd I instancji zasadnie odrzucił skargę nie może być zatem utożsamiane z naruszeniem powołanego przepisu. Podważenie takiej oceny w przedmiocie właściwości sądu administracyjnego wymagałoby powiązania tej normy z art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., czego w sprawie-jak wcześniej sygnalizowano-nie uczyniono. Tak więc nie ma możliwości zakwestionowania zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji w oparciu o omawianą podstawę kasacyjną.

Zamierzonego skutku nie mógł także odnieść zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c p.p.s.a. Należy zaznaczyć, że w dniu 13 sierpnia 2010 r. weszła w życie nowa ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523), która w odmienny niż poprzednio sposób uregulowała tryb przyznawania niektórych świadczeń pieniężnych należnych funkcjonariuszom Służby Więziennej. Zgodnie z art. 184 ust. 1 tej ustawy funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej. Pomoc finansowa jest jednym z uprawnień funkcjonariusza Służby Więziennej, a więc uprawnień wynikających ze stosunku służbowego. Rozpatrywanie sporów o roszczenia funkcjonariuszy ze stosunku służbowego regulują przepisy rozdziału 20 ustawy o Służbie Więziennej. Przepis art. 217 ust. 2 ustawy o Służbie Więziennej wymienia sprawy ze stosunku służbowego. Przez takie sprawy należy rozumieć także czynności związane z realizacją wynikających z treści tego stosunku służbowego uprawnień i obowiązków funkcjonariuszy. Bez wątpliwości czynności związane z realizacją pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego należą do takiej grupy spraw, gdyż są czynnościami związanymi z realizacją uprawnień wynikających ze stosunku służbowego. Nadto również art. 192 zawarty w rozdziale 18

zatytułowanym "Mieszkania funkcjonariuszy" ustawy przesądza o takim rozumieniu uprawnienia do przyznawania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. W przepisie tym mowa jest bowiem o decyzjach w sprawach realizacji uprawnień funkcjonariusza wynikających z przepisów niniejszego rozdziału. W rezultacie należy przyjąć, że także postępowanie w sprawach roszczeń wynikających z przepisów rozdziału 18 ustawy o Służbie Więziennej jest regulowane przepisami rozdziału 20 ustawy zatytułowanego "Rozpatrywanie sporów o roszczenia funkcjonariuszy ze stosunku służbowego".

Przepisy rozdziału 20 ustawy o Służbie Więziennej art. 271-220 ustanawiają trzy rodzaje procedur regulujących postępowania w sprawach ze stosunku służbowego. Po pierwsze zgodnie z art. 218 sprawy dotyczące zwolnienia ze służby, przeniesienia z urzędu do pełnienia w innej jednostce organizacyjnej, przeniesienia na niższe stanowisko służbowe i zawieszenia w czynnościach służbowych rozstrzyga się w formie decyzji. Do tych spraw stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, a od decyzji organu odwoławczego przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Po wtóre zgodnie z art. 219 sprawy wynikające z podległości służbowej dotyczące powoływania oraz mianowania na stanowiska służbowe, odwoływania oraz zwalniania ze stanowisk służbowych i przenoszenia do dyspozycji, nadawania stopni Służby Więziennej, delegowania do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej, oddelegowania do wykonywania zadań służbowych poza Służbą Więzienną w kraju lub poza granicami państwa rozstrzyga się w formie rozkazu personalnego: tę samą formę stosuje się również do stwierdzenia wygaśnięcia stosunku służbowego. Od rozkazu personalnego odwołanie nie przysługuje. Trzecią z procedur stosuje się do sporów o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2. Spory te rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. Do tej ostatniej kategorii należą sprawy o realizację uprawnień wynikających ze stosunku służbowego, a zatem także sprawy dotyczące przyznania pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Podkreślić należy, że taka interpretacja przepisów ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej jest zgodna z uzasadnieniem projektu ustawy (vide Sejm RP VI kadencji, nr druku 2062). W uzasadnieniu tym podniesiono, że dokonano podziału spraw ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w zależności od formy ich załatwiania, a także procedury zmierzającej do ich rozstrzygnięcia.

Wszystkie sprawy ze stosunku służbowego, dla których nie przewidziano wprost w przepisie formy decyzji administracyjnej lub rozkazu personalnego załatwiane mają być w formie pisemnej, jednoinstancyjnej a spory wynikające z takich rozstrzygnięć rozpatrywać mają sądy właściwe w sprawach z zakresu prawa pracy. Podano, że będą to przede wszystkim sprawy związane z wypłatą przysługujących funkcjonariuszowi świadczeń i należności. Przyjęte rozwiązanie ma pozwolić na szybsze merytoryczne rozstrzygnięcie sporów w przedmiotowym zakresie. Pozostawienie tych spraw we właściwości sądów administracyjnych wiązałoby się natomiast z przewlekłością dochodzenia przez funkcjonariuszy przysługujących im uprawnień. Ponadto dotychczasowa praktyka wykazała brak uzasadnienia do prowadzenia postępowań administracyjnych w takich sprawach, w sytuacji gdy sądy administracyjne i tak rozstrzygają tylko i wyłącznie o zgodności z prawem wydanych decyzji administracyjnych, nie wchodząc w merytoryczną słuszność przyjętych rozwiązań.

Wprawdzie przepis art. 192 ustawy o Służbie Więziennej w odniesieniu do rozstrzygnięć podejmowanych przed odpowiednie organy w sprawach realizacji uprawnień funkcjonariuszy wynikających z przepisów zawartych w rozdziale 18 ustawy używa określenia "decyzja", jednak nie jest to decyzja administracyjna w rozumieniu art. 104 § 1 k.p.a. Do postępowań toczących się w tych sprawach nie mają bowiem odniesienia przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, nie przysługuje od nich odwołanie do organu wyższego stopnia. Tego rodzaju decyzja jest uzewnętrznionym w formie pisemnej stanowiskiem przełożonego wobec roszczenia cywilnego funkcjonariusza, wynikającego ze stosunku służbowego. Uwzględnienie wniosku i przyznanie pomocy finansowej w formie decyzji umożliwia jej wypłatę, z kolei odmowa przyznania pomocy finansowej wskazuje na zaistnienie między funkcjonariuszem i przełożonym sporu, który rozpatruje sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd I instancji w pełni prawidłowo przyjął, że art. 220 powołanej ustawy o Służbie Więziennej jest przepisem, w którym ustawodawca wprost wyłączył właściwość sądu administracyjnego, wskazując ją tylko w określonych przedmiotowo sprawach. Określone w art. 218 ust. 1 wyjątki podlegają zakazowi wykładni rozszerzającej, a więc takiej, której domaga się skarżący kasacyjnie, tj. aby w oparciu o pozajęzykowe dyrektywy wykładni rozszerzyć przedmiotowo zakres spraw wskazanych w przepisach art. 218 ust. 1 powołanej ustawy o Służbie Więziennej, co oznaczałoby sprzeczność rezultatów proponowanej interpretacji z rezultatami

wykładni językowej. Skarżący kasacyjnie nie wskazał przy tym żadnych wartości, czy też celów, które mogłyby uzasadniać odstąpienie od rezultatów wykładni językowej na rzecz rezultatów innych rodzajów wykładni. W ustawie o Służbie Więziennej ustawodawca określił ogólne zasady i wyjątki w zakresie drogi sądowej jako sposobu zaskarżenia decyzji do sądu. Ustawodawca określa właściwe, prawnie ukształtowane postępowanie, w którym sprawa jest rozstrzygana oraz wprowadza odpowiednie przepisy proceduralne i rodzaj spraw, które zgodnie ze wskazaną procedurą będą rozstrzygane. Kolejnym argumentem za przyjęciem w przedmiotowej sprawie kognicji sądu właściwego w sprawach z zakresu prawa pracy jest nakaz stosowania prokonstytucyjnej wykładni art. 220 powołanej ustawy o Służbie Więziennej. Art. 177 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) stanowi, że "Sądy powszechne sprawują wymiar sprawiedliwości we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów".

Nie jest również zasadny podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 184 ust. 1 oraz art. 192 powołanej ustawy o Służbie Więziennej. Wytyk ten opiera się na tezie, że skoro w sprawach realizacji uprawnień funkcjonariusza wynikających z przepisów rozdziału 18 ("Mieszkania funkcjonariuszy") powołanej ustawy o Służbie Więziennej orzeka się w formie decyzji, to kontrolę takiej decyzji sprawuje sąd administracyjny. Nawet gdyby przyjąć - jak wskazuje skarżący kasacyjnie - że sprawa dotycząca przyznawania świadczeń pieniężnych (pomocy finansowej) jest rozstrzygana w formie decyzji, a nie w "formie pisemnej" (art. 217 ust. 1 powołanej ustawy o Służbie Więziennej), to ustawodawca ma prawo ustanowić, że zgodność z prawem i przydatność danego aktu będzie oceniona przez sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy. Podobna sytuacja ma miejsce w sprawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organu rentowego) wydanej na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.). Także od decyzji w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji organu rentowego przysługuje odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r. sygn. akt I UZP 3/10).

Dlatego też wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna pozbawiona jest uzasadnionych podstaw, a postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu odpowiada prawu.

Z tych wszystkich względów Naczelny Sąd Administracyjny na

podstawie art. 184 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzekł jak w sentencji.